

Цѣлъ день не излизахме отъ къщи, и само надвечеръ повече отъ прилика, отидохъ на бивуака. Въ сѣщностъ ботата на опълчението върши Ринкевичъ, пѣкъ азъ показвамъ само като старши. На тръгване отъ Казанлъ незнакъ защо, взеле съ себе си плѣнни турци, отъ които души башибозуци: у насъ нѣма хлѣбъ, около насъ яди нещасни гладни семейства, а ний водимъ съ себе и хранимъ плѣннитѣ разбойници. Време е вече да се тръгва край на това неумѣство великодушие.

Прѣзъ деня ходихъ по селото. Влизахъ въ селската църква и въ зданието на школата; послѣдната обрѣна въ настоящето врѣме на болница. Школата и църквата единъ и сѣщъ дворъ. Въ селото вѣсколко лавки, които тръгватъ съ необходимитѣ предмети на селянитѣ и примено вино и ракия. Прѣдъ обѣдъ бѣхъ въ първата дружина при полковника Кесякова. Той ми разказа, че ботаретѣ биле се наканале да се расправятъ, какго тѣ знае съ плѣннитѣ башибозуци, и успѣле вече да исколятъ петма отъ тѣхъ съ щикове. Нъ тѣй като избиването ставаше посрѣдъ бѣлъ день, прѣдъ очитѣ на бѣженцитѣ, а виковете на нещаснитѣ жъртви, стигае до бивуака, то той бѣше принуденъ да се намѣси, и да спре избиването на башибозуцитѣ.

—Защо да ги жалеѣме! Насъ не би ни жалели, а нѣ бѣхме паднали въ плѣнъ.

Ринкевичъ бѣше на сѣщето мнѣние, че съ башибозуцитѣ трѣбва да се разплатимъ. Азъ отъ своя страна намѣрахъ че макаръ това и да е жестоко, нъ нѣма какво се прави!

Надвечеръ доведоха въ шаба единъ подозрителенъ човѣкъ, въоръженъ отъ петитѣ до главата. Ний първенъ го обезоръжихме, а че сетнѣ го заведохме съ Ринкевича при генерала Рауха. Нъ за шастие, уловения излѣзе, че Раухъ го лично познава за добъръ човѣкъ, той билъ даже напратилъ вѣкакви си добрини, когато минавалъ отряда прѣзъ Балкана при Ханъ-Кюи.

Като си поприказвахме съ генерала, отидохъ въ първото